

Had Genese

Chrám Satanův

GUAITA

⚡

HAD GENESE
kniha I:
CHRÁM SATANŮV

Had Genese

KNIHA I

Chrám Satanův

Stanislas de Guaita

VOLVOX GLOBATOR

Stanislas de Guaita

Le serpent de la Genese: Le temple de Satan

přeložil Miloš Maixner

ISBN 80-85769-83-2

ISBN 978-80-7511-245-3 (pdf)

Výklad

Po několika povšechných řádcích o stavu ducha a povaze novodobé civilizace je vyložen v *Předmluvě* „Účel a rozdělení knihy“.

Dílo „O Hadu Knihy Stvoření“ je rozvrženo do tří knih. (*Chrást Satanův – Klíč k černé magii – Záhada zla*), z nichž každá má sedm kapitol, tedy 21 kapitol dohromady.

Dvacátá druhá kapitola tvoří Doslov. *Každá z nich odpovídá, pokud s tím hlavní předmět souvisí, jednomu ze dvaceti dvou listů cikánského tarotu.*

Není ovšem možné spatřovat v těchto oddílech podrobný výklad dvaceti dvou tarotových klíčů.

Neboť naše dílo, projednávajíc látku poměrně těsnou, nemůže zabíhat do podobného rozvádění (řádu syntetického, mathetického, a tudíž nutně a podstatně všeobecného). Předmět, jež chceme vykládat při světle dvaceti dvou tajemství, si toto světlo přizpůsobí sám podle své vnímavosti: bude jako zrcadlo odrážet jen ony paprsky, jež dopadnou na jeho povrch.

První sedmice, *Chrást Satanův* – se vztahuje k prvním listům tarotu jen velice nepřímo a vzdáleně. Zasněvcenci však tyto odchylky, které nejsou vlastnímu předmětu tak cizí, jak by se zdálo, dovedou ocenit.

V „Klíči k černé magii“ – v druhém sedmeru – jsme se značně přiblížili vlastnímu bezprostřednímu významu 8.–14. listu tarotu dotýkající se ho skoro stále, a příčinu té shody je nutno hledat v přibližné totožnosti látky: nejedná snad tato kniha o posvátných tajemstvích přírody, jejichž hieroglyfickým znázorněním je tarot? Proto budeme mít příležitost v tomto druhém sedmeru popsat a vyložit listy, odpovídající číselně sedmi kapitolám, jež knihu tvoří.

„Záhada zla“ – třetí sedmero – nás trochu vede z této ústřední cesty, nutíc nás k vzdálenějším a méně příbuzným výkladům. – Avšak třebaže někdy nepřímé, zůstanou vztahy kapitol s dvaceti dvěma tarotovými klíči přece jen přesné až do konce.

Naše dílo je sestrojeno na magických konstrukčních liniích Tarotu. Ve všech částech má za základ a podporu, ať už v konstrukci, ať v podkladech, tento mohutný památník esoterické syntézy. Nechť okultisté soudí naši skromnou práci, pevně opřenou o tyto nerozborné zdi.

Esoternt rozvrh díla. Tabulka pododdílů a vztahů.

	Kapitoly	Odpovídající listy Tarotu	Označení obdobných vztahů	Názvy kapitol
Kniha I. (Prva sedmice) Chrást Satanů	Kap. 1. Kap. 2. Kap. 3. Kap. 4. Kap. 5. Kap. 6. Kap. 7.	Kejklř. Papeška. Císařovna. Císař. Papež. Milenci. Vůz.	JEDNO, Základ, Předmět. DVÉ, Schopnosti, Podmět. TRÉ, Vztah, Slovo. ČTVERO, Základ krychlový, Moc. PATERO, Vůle, její pomůcky. SESTERO, Protiklad, Vzájemnost, Střední výraz, Výslednice. SEDMERO, Vítězství, Vyplnění, Plnost, Bohatství, Nadbytek.	1. Ďábel. 2. Čaroděj. 3. Díla černokněžnická. 4. Lidská spravedlnost. 5. Černokněžnická výzbroj. 6. Novodobé obměny čaroděje. 7. Květy propasti.
Kniha II. (Druhá sedmice) Klíč k černé magii	Kap. 1. Kap. 2. Kap. 3. Kap. 4. Kap. 5. Kap. 6. Kap. 7.	Spravedlnost. Poustevník. Kolo Štěstěny. Síla. Oběšenec. Smrt. Střídmost.	Rovnováha, Soulad. Osamocení, Moc nad astrálními. Příčinnost, Život hromadný, Dění. Síla, Prostředky rozvoje. Dobrovolná obět, Křížení úrovní. Rozklad, Vybavení. Proměny, Změny, Sestavy, Výměny.	1. Rovnováha a její Působce. 2. Tajemství samoty. 3. Kolo Dění. 4. Síla vůle. 5. Magické otroctví. 6. Smrt a její tajemství. 7. Magie přeměn.
Kniha III. (Třetí sedmice) Problém Zla	Kap. 1. Kap. 2. Kap. 3. Kap. 4. Kap. 5. Kap. 6. Kap. 7.	Ďábel. Zhroutená Věž. Hvězdy. Měsíc. Slunce. Soud poslední. Blázen.	Osudné proudy pudu. Zhroutení, Pád, Zoufalství. Ideálnost, Vykoupení, Naděje. Léčka, Svrastování (Hereb). Skvělost, Bohatství, Rozpínání (Jonah). Vzkříšení, Obnova, Návrat. Podlehnutí, Neporádek, Rozklad, Sebezničení zla vlastními zbraněmi.	1. Nahaš, Pokušitel z Ráje. 2. Pád Adamův (Involuce). 3. Vykoupení (Evoluce). 4. Nástrahy cesty. 5. Hranice Heraklova. 6. Zmrtvýchvstání. 7. Šílenství lásky.
Doslov.	Svět.		Sklad konečný, Mathése.	Satan-Pant hers se rozplyne v Botu.

Úvod

V době, kdy píšeme tyto řádky, je rozumový svět plný zmatků. Vítězství strašné epidemie – *agnosticismu* – lze věštit ze tří obzvláště pobuřujících příznaků: z šílenství bezohlednosti, z monomanie relativnosti a z horečky individualismu.

Kdyby novodobý doktor ve zbožné snaze shrnout nauky dávných časů, tak jako dobrý syn vyplňuje poslední přání svého otce, se bez posměchu dotazoval odkazů prvotních mudrců;

Kdyby učenec, aniž by zanedbával studium faktů, aniž by přerušil obsažné analytické bádání – hledě postupným výběrem tohoto množství rozptýlených prvků sestavit celkovou všeobecnou syntézu, v níž by se řadily do čtyř odstupňovaných skupin vědy fyzické, morální, intelektuální a božské;

A kdyby *myslitel*, jsa méně žádostiv toho, aby se jevil původním, jako spíše upřímným a věrohodným, nespěchal se zavrhováním veškeré tradiční autority a raději poctivě bádal v zásadách věčně absolutních, ať již byly vysloveny jím samým či někým jiným;

Kdyby takovými byli i theologové i učenci a filosofové, bylo by XIX. století vskutku stoletím *světla* a Paříž by byla městem – *Sluncem*.

Avšak není tomu tak. Nehledě k pečlivým pozitivistickým badatelům, kteří neúnavně a bez závěru, jako Pélion na Ossu, hromadí na mohutné hory drobných fakt nové hory svědomitých poznámek; nehledě ke zbožným, avšak zaslepeným přívržencům písmeny, která zabíjí, strážným drakům posvátné jeskyně, jejichž jedinou zásluhou je to, že zachovávají nedotčeně symbolický poklad nauky jim samým navždy uzavřené – co máme říci o těch, kdo dosud ještě pečují o celkový přehled?

Jejich ctižádost se omezuje na podpis na nějaké – ostatně jakékoliv – soustavě, kterou pokládají za vlastní vynález, a proto předem popírají všechny nauky svých předchůdců a nelekaří se v tom soupeření ani nej-

horšího očerňování svých druhů. Nikdo nechce zůstat pozadu ve snaze uvědomit svého bližního z omylů a nesprávností, ba i z úmyslného klamání.

Jako by vlastní úlohou syntézy nebylo seskupit všechny relativní náhledy v jediný, absolutní názor *pravdy*! To je přece ona *vyšoká věda* a Spinoza ji skutečně vymezil řka, že nám představuje veškeré věci „*pod způsobem věčnosti*“.

Nicméně, ať se nám zdá svatá věc *úplné pravdy* v postavení sebezoufalejším, bedlivý pozorovatel má přece jen právo vedle těchto známek rozkladu a smrti nalézat i stejně patrné stopy obnovy a obrození.

Všecky věci jsou řízeny prozřetelností. Ze škvárů v kelímku se nám vybaví rozžhavený ušlechtilý kov – a i nový svět ve své namáhavé obnově zužitkuje i nejnepatrnější zbytky starého světa, rozptýlené a znetvořené, snad k tomu, aby budovatelům nového věku dodaly potřebné stavební suroviny.

Tak je *budoucnost* napájena *minulostí*; tak naše *nebeská máť*¹ dává vyklíčit a vykvést neposkrvněnému životu i na samém mrchovišti smrti, plodné půdě, kterou zúrodnuje legie pomíjivých bytostí, den ode dne se hromadících.

Ve vzdálených stoletích, kdy vzkvétala mohutnější pokolení, zvláště však ušlechtilější a silnější než je naše – neboť byla založena na jednotě *syntézy* a nikoli na úlomcích *analýzy*, na zdravé, posvátné *hierarchii* a ne na vratké, rušivé *anarchii* – v těch dávných stoletích se slučovaly *víra* a *věda* v jednotné skvělosti, nedílné *povšechné znalosti*; kněžství a učitelství byly sbratřeny, ukazující dva různé průhledy na tentýž ideál; a úctyhodné náboženské *univerzity* shromažďovaly mladé žactvo ke studiu a uctívání *pravdy*. Kněz a učenec byli sloučeni v jedno v osobě hierofanta², jehož úkolem bylo vést lidi hodné toho jména a zasvěcovat je postupně do čtverné hierarchie posvátných věd, jakož i konat s jejich pomocí bohoslužby při veřejných obřadnostech. A tak povznášen trojími křídly studia, rozvažování (meditace) a modlitby, pokračoval novozasvěcenec postupně od poznání *toho, co jest*, až k záhadným a nyslovitelným tajemstvím *toho, jenž je věčně*.

Tak se projevuje vědecká a náboženská nauka v celém arbitrálním Ramově carství; takovou ji shledáváme ještě i po rozkolu Iršua a Joni-jů, v krajinách, jež jako Egypt a Etruské konfederace dovedly udržet v netknutosti tradicionální podklad starověké ortodoxie.

¹ Sophia gnostiků a později i Boehmova a Saint-Martina; *příroda* oživující, chot Ducha čistého; slovem *prozřetelnost* neboli všehomírné vědomí principu *života*.

² Hierofant byl asi tím, čemu říkáme metropolitní biskup a rektor university, kolem něho hierarchicky se kupící kněží-učitelé dostávali název magové.

Kniha „Histoire philosophique du Genre humain“¹ od Fabre d’Olivet nás nenechává v pochybnosti o pravdě těchto dějinných fakt; tato pravda však ještě zářivěji a patrněji vysvitne pro toho, kdo uvažuje bez předpojatosti nedávno vyšlé a mnohem podrobnější dílo, spis „*La Mission des Juifs*“² od markýze de Saint-Yves d’Alveydre.

Uražen a své omezené domýšlivosti, může sice nynější civilizace pronášet posměšné výroky ústy svých pochybovačných obhájců; může posměškem Voltairovým čelit výkladům epopta, jenž náhle rozevřel závoj, halící našim zrakům dávné heroické věky.³ Nic však nemůže odporovat na dlouho pevně poznané a stanovené skutečnosti, a když svatá *pravda* pronese blesk svého *slova*, tu záchvěvy tohoto hřmícího hlasu polhltí pískot a hlomoz buřičů a nespokojenců. Ať jen hvězdači pokračují ve svých úšklebných protestech!!! ... Přes to vše tu zůstává nepopíratelná skutečnost – že hrom promluvil.

Ano, vaše mohutné zbytky, ó tajuplné pomníky věků dávno minulých, svědčí o velikých a posvátných civilizacích, kdy *věda* a *víra* (sjednoceny ve svém principu třikrát svatém) se vzájemně podpíraly: Náboženství posvěcovalo nauky *gnose*, a tato opět ověřovala a potvrdzovala dogmata *náboženství*. Prostí lidé přijímali paprsky světla *pravdy* skrze broušený krystal esoterických bájí, přiměřeně zeslabené v poměru ke zrakové síle svých očí, jež by neslesly plnou záři.

Všechny smířené protivy, všechny roztríděné vědomosti, všechny zahrnuté skutečnosti přecházejí v naprostou pravdu tak, jako konečné řeky přecházejí v nekonečné moře; taková byla obrovská syntéza, souladná, hierarchická!... Jako je v lidském těle krevní oběh stanoven žilami a tepnami, tak i v onom ohromném organismu se křížily dva proudy rozumového druhu, proud vzestupný a sestupný. Jeden vycházejí z množství skutečných pozorování, směřoval k jednotě absolutní *pravdy*, nadsmyslné; druhý vyzařuje z této vznešené jednoty, rozvětvoval se naopak ve světelné kanály, do nekonečna, aby roznesl světelnou rosu na nesčetné množství prvotně pozorovaných fakt.

Jediná *věda*, věda *bytosti*, jediné *náboženství*, víra v *Boha*, splynuly ve vědecké obřady či v posvátnou gnosi, jíž se adeptové povznegli k celkovému poznání božské *pravdy*.

Vychování takovou školou, byli lidé té pozeňané doby obry, proti nimž jsme my trpaslíky.

¹ Paříž, J. Brière 1822, 2. sv. 8°.

² Paříž, Calman-Lévy 1884, 8°. 1 sv. velké 8°.

³ Heroické časy – název stejně pochybený jako „časy předhistorické“ neboli „bájeslovné“, avšak chceme-li být pochopeni, nezbyvá nám, než užívat názvů již posvěcených obyčejem.

Jejich jednomyslný obdiv pozdravil každé velkolepé dílo *rozumu* a *spravedlnosti*; – nejlepší z nás, proniknutí nezdravým nadšením, zbožňují krvavé modly nevázané, hrubé *síly*.

Naši dávní předkové volali: Ó vlasti má! s očima pozdvíženými tam vzhůru k hvězdnému nebi; my, zpiti krví a nenávisť provoláváme tak, klopýtající přes čerstvé hroby nových jatek a sníme při tom o nových ještě krvavějších hekatombách.

Nejsme příliš lehkověrní, domýšlejíce se, že nadejde opět příští doba *vědy* a *světla*? Podobní neurvalému římskému centurionu, jenž přezdíval Řekům barbari, nemáme dost polehčujících slov pro hrdiny starověkých civilizací. Jsouce apoštolové skepticismu, posmíváme se jejich prosté víře; jejich posvátné nadšení vzbuzuje útrpný úsměv, v nás, kteří máme dost síly jen ke konání zla.

A kdyby ti mrtví vstali? ... – Při pohledu na náš shnilý život by se nám Ram i Zoroaster mohli podobně vysmívat, kdyby necitili spíše potřebu zaplakat nad námi a nad naším domýšlivým úpadkem.

Měří se snad hodnota civilizace množstvím ojedinelých, empirických, analytických poznatků, rozvojem průmyslu, přepychu a bohatství? Tyto věci mají jistě svoji druhotnou důležitost ve vybudování společenského stavu; avšak skutečná cena jistě společnosti se zajisté měří rozvojem rozumovým a mravním, rovnováhou jejich ústrojných úkonů a zvláště stupněm dokonalosti její jednotné soustavy.

Nepopíratelný pokrok pozitivních věd, důležitost a rozmanitost jejich použití, obrovský rozvoj průmyslu, zdánlivý blahobyt velkých národů, jež stále a stále pohlcují národy drobné; všeobecný nárůst hmotného bohatství (význačná známka sobectví), účinné rozšíření osvěty, sice zajisté dobrodějně, avšak jinak značně primitivní; nevzbuzují v nás všechny tyto úkazy pokroku v moderním významu toho slova klamně dojmy o hodnotě a všeobecnosti evropského společenského stavu?

Avšak i jen při povrchním pohledu na otázku našich společenských poměrů, jeví se nám být tento stav i nadále tak záviděníhodný?

Nuže, vejďeme sami do sebe a dovolávejme se svého svědomí, aby podalo spravedlivý rozsudek!

Nynější stav? – Hle jeho plody:

Ustavičný rozbroj mezi *vědou* a *vírou*, tuhé zápasy stoupců autority a liberálů, zdivočilejších a nesmiřitelnějších než kdy jindy; – slepý pozitivismus, odnímající neplodnému eklekticismu nejosvícenější hlavy, jestliže tyto hlavy nezabřednou dokonce do hanebného individualismu skeptiků – militarismus, zachvacující vše: měšťanstvo, stavějící kasárna, a kasárna, utiskující měšťanstvo; – socialismus, příliš často se družící k nihilismu, aby společně vítězily dynamitem anebo na popravisti. – Hospodářství politické, vyčerpávající svůj um na zastírání nevyhnutel-

ných, ohromných státních úpadků, předběžných známek ještě horších převratů. – Hospodářství polní, v Evropě ubité volnou výměnou – – – všechny výsady konané ve jménu *svobody*, všechny bídy, páchané pod heslem *rovnosti*, a všechno děsné sobectví, skrývající se za štítem *bratrství*; jsou to příznaky civilizace opravdu prospívající?

Odpověď nemůže být pochybná pro toho, kdo nynější dobu porovnával nikoli s císařskými věky asyrskými a římskými (nepatrnými zbytky rozpadávajícího se ohromného sociálního státu), nýbrž s oněmi třemi tisíci pěti sty lety míru *ve znamení Skopce*, kdy všesvětová Ramova říše rozlévala své skvělé světlo, tak živoucí a sladké, že vzpomínka na „*zlatý věk*“ zůstala v paměti lidstva jako útěcha v přítomnosti a naděje do budoucnosti.

Jakých hmotných, rozumových i mravních bouří bylo třeba k tomu, aby byla svržena do prachu ona ušlechtilá budova, tento posvátný velechrám souladného, věčného obojetníka, sociálního Adama-Evy? Ale navzdory sžíravé moci staletí – čelíce Saturnovi a jeho kose, Neptunovi a jeho trojzubci, nedbajíce Marta a jeho ostrého meče, zříceniny oné velkolepé minulosti trvají dále: ještě tu nalézáme obelisky a pylony, pokryté hieroglyfy...

Skrytá duše oživuje tyto kostry minulosti, a přijde den, kdy se mocným slovem otřesou hlubiny oněch šedesát století starých hrodek a zdánlivá smrt vydá stále více stárnoucímu světu tajemství života.

Očekávající den, kdy posmrtné *slovo* vítězně vytryskne z kostí posvátného starověku, rozluštili řídicí myslitelé hieratické nápisy zřícených chrámů, značky povržených rukopisů: jsou i s to, aby kázali s náležitou opatrností nové Evangelium...

Dost dlouho již dával *Kristus bolestný* zaznívat do světa z výše svého *kříže* nejhroznějšímu výkřiku, jaký kdy z úst člověka vytryskl, z úst Boha, na okamžik v kruté trýzni nejvyšší zkoušky podlehnuvšího tak, až pochyboval sám o sobě: „Eli, Eli, lamma sabachtani!“

Nyní je blízko doba *Krista vítězného: Přišel, aby trpěl*, posvětil se svou krví a projevil se v smrti... A nyní se vrátí, aby dobyl, v míru ovládl a životem vítězil...

Ježíš – Kristus je sluncem – ideálem člověčenstva: v Jeho Evangelii je třeba hledat zákon života věčného, neboť je tam obsažen celý Jeho Duch. On sám nás však upozornil, (nesmíme na to zapomínat), že je tu závoj, který je nutno roztrhnout, chceme-li, aby se nám zjevila Minerva ve své cudné a obdivuhodné nahotě: *Písmena zabíjejí, pravil, jen Duch oživuje...*

A právě následkem zapomenutí tohoto božského předpisu se stalo, že moderní doktoři nechápou Kristovo Evangelium o nic lépe, než pochopili Mojžíšův Sepher, Proroctví Ezechielovo, Danielovo a Izajášovo,

Apokalypsu sv. Jana. Berou svaté knihy doslovně, připisující nedostižným geniům, jakými byli Mojžíš, Zoroaster či sv. Jan, nejspíše slátaniny, v něž se promění Pentateuch, Avesta či Apokalypsa, když překladatel, přídržev se doslovného *vyprávění*,¹ z něho opomene vybavit ukrytou vědu, zapomene probudit zakletou princeznu, jež v očarovaném lese – neschůdné spleti alegorických povídek a symbolů – očekává prince vysvoboditele, který ji má polibkem navrátit životu.

II.

Ukázali jsme propast, jež náš společenský stav dělí od onoho, ježž Ramův geniis udržoval po třicet pět století ve dvou třetinách tehdy známého světa; neboť důkazy toho jsou hojné a tvrdíme ještě jednou – zlatý věk není bájí, nýbrž království Boží na zemi bylo v oněch pradávných dobách skutečností.

Posuzující současnou civilizaci podle oné civilizace dávnověké, vytkli jsme z protikladu hranice – bohužel tak úzké – její rozumové a mravní úrovně. A přes relativně ohromný rozvoj poznatků, jímž se chlubí naše pozitivní věda, jsme s to tvrdit, že i na tomto poli porovnání nevypadne v náš prospěch, právě tak, jako na obou polích druhých. . .

Dosud jsme nemluvili o osudném „*hadu*“. Čtenáři se bude zdát, že těchto několik předchozích stránek do naší knihy nepatří; nepatří sem však pouze zdánlivě.

Neboť esoterický výklad – naprosto neznámý – Mojžíšova textu nemůže být podán, aniž by nebylo předem poukázáno na společnou nevědomost, jakou prokazují doktoři, jde-li o skrytý význam posvátných knih. A na druhé straně, dříve než poukážeme, jak velice je náboženská exegeze šablonovitá a povrchní, je nutno osvětit i *agnostickou povahu moderní civilizace*, pravou příčinu této rutiny a lehkomyšlné povrchnosti.

Je již na čase naznačit cestu, kterou musíme proběhnout. Ona „Genesis“, již rozumějí *doktoři* pouze ve hmotném smyslu, skutečně odporně zvrhlém a antropomorfním, ona „Genesis“, v níž je skryta vědecká pravda, ohromující svou vznešeností a hloubkou,² nám podává text studia, jež vyplní postupně tři knihy: neboť chceme rozvinout dva okultní smysly tohoto textu, když jsme dříve vyložili obvyklý, démonický smysl.

והנהש היה ערום מכל הית השרה אשר עשה יהוה אלהים:
(Sepher Beraeshith, III.1.)

¹ Jež skutečně není žádným vyprávěním.

² Mission des Juifs, str. 66.

Tak zní ona věta v mosaické hebrejštině; pověřený překlad nám podává pouze doslovný význam, hmotnou skořápku: Neboť had byl uzpůsoben mnohem jemněji než všechna zemská zvířata, jež Hospodin Bůh stvořil.¹ Fabre d'Olivet, ponechávaje skrytému duchu prozářít temnou korou litery, překládá: „Neboť prvotní přitažlivost (žádostivost, sobectví) byla převládající vášní všeho elementárního života (vnitřní vzpruhou) *přírody*, výtvoru *Jehovah*, *bytosti bytostí*.“²

Ať tomu je s oběma překlady, zdánlivě si odporujícími, jakkoliv, prosíme čtenáře, aby laskavě poshověl; vnitřní smysl mosaického textu vysvitne během vývodů sám. V této chvíli nám stačí načrtnout děj prvotního hříchu tak, jak si jej nejzávažnější theologové představují podle vyprávění Vulgáty.

Svět povstal z chaosu, vyvolán tvůrčím *slovem*, a první člověk, uzpůsobený k obrazu samého Boha, sdílel se svou družkou (které dal Bůh zrodit se z jeho boku tajuplným rozdvojením) radosti rajské zahrady, určené za jejich nesmrtelnou vlast.

Vše, co mohla země v nejkrásnějším rozpuku pod polibky Slunce vyslat, to vše zdobilo onen pozemský ráj; byly to oslňující divy zeleně a velkolepých květů.

A tento první pár prostomyslných milenců se procházel – jako králové tvorstva – tou nádherou stvořenou pro ně samé. Jen jediný strom byl zakázán jejich zvědavosti. Čtyři řeky, vyvěrající v jeho kořenech, rozlévaly se jako kříž do dálky, dělíce *ráj* na čtvero poloostrovů, soupeřících spolu krásou i plodností. A řekl Pán člověku: „*Toto je osudný strom znalosti dobrého a zlého; jeho plody přinášejí smrt, nedotkneš se jich.*“

Avšak tvrdí se, že přitažlivost zapovězených věcí začala mocně působit již na první ženu, že zapomenuvši hlubokých tajemství své nově zrozené lásky, nebyla s to odtrhnout se z blízkosti stromu a v polosnění, okouzlena si šeptala: Protože plod dává smrt, proč bych ho neokusila? Bible (třeba říci vše) podává jiný výklad: ono pokušení, jež sžíralo Evu, připisuje hadu, který cíhal svinut na kmeni onoho stromu. Avšak dle náhledů Adamových praprotomků se zde asi Mojžíš dopustil omylu.

Jdeme však dále; neboť naši povinností je zůstat věrnými Mojžíšovu vyprávění, či spíše autorizovanému překladu Genese.

Tedy *had* pravil ženě: „*Aelohim tě oklamal; ten plod nedává smrt, ale činí Bohu podobným odvážlivce, jenž ho okusí.*...“

¹ Viz kteroukoli bibli.

² Caïn, Paříž, 1823, in 8°, str. 27 a La langue hebr. rest. Paříž 1815 až 1816, 2. sv. 4°. – Sv. II. str. 95.

A již méně nerozhodná čtveračka vztahuje ruku po zlatém ovoci; je po všem – podléhá pokušení ...

Avšak po této neposlušnosti se Eva nemůže na nepravé cestě zastavit: potřebuje manželovu spoluvinu; okusila ovoce, dává ukousnout z jablka i Adamovi, jenž zvráben zločinem, chvěje se při vzpomínce na Něho, jenž jej může každým okamžikem zavolat...

Již se rozléhá hlas Páně a pár zděšen poprvé prchá, pocítiv hanbu z nahoty svého těla.

A když konečně Adam a jeho sličná svůdnice vstoupili před tvář rozhněvaného soudce, byli pokryti jakýmsi oděvem z fíkových listů.

– Adame, kde jsi?

– Pane, uslyševše hlas tvůj, skryli jsme se před tvou tváří ze studu, protože jsme nazí.

– A kdo ti zjevil tvou nahotu? ... Tys tedy pojedl ovoce stromu?

– Žena, kterou jsi mi dal za družku, mi je nabídla a běda, ochutnal jsem též...

– Proč, ženo, jsi tak učinila?

A ubohá Eva, rozplývající se v slzách, odpovídá: – Had mne svedl...

– Budiž tedy proklet, hade (dí Pán), mezi všemi stvořenými živočichy! Budeš se plazit po břicho a požívat zemskou neřest. A položím nepřátelství mezi ženou a tebou, mezi potomstvem jejím a tvým...; z její krve se pak zrodí panna, jež nohou zdrtí tvoji hlavu, a ty se budeš pokoušet ji uštknout do paty.

Nato, obrátiv se k ženě: – Údělem tvým budiž práce a strádání; v bolestech budeš rodit a budeš otrokem svého muže...

A ty – (pravil ještě Pán k muži), za to, že jsi podlehl pokušení ženy, že jsi s ní jedl zapovězené ovoce: země bude tvojí vinou prokleta, bude neplodná a vzdorná. Ustavičná práce bude tvým životem, chléb budeš jíst v potu své tváře až do dne, kdy smrt vrátí tvé tělo v prach, z něhož jsi povstal...

Potom Aelohim, oděv oba viníky do hrubé kůže, vyhnal první lidský pár z kouzelného ráje, a na prahu ráje postavil chéruba s plamenným mečem, aby navždy zabránil jejich návratu. –

Asi tak se nám jeví v přibližné podstatě Mojžíšova báje o prvotním hříchu; tedy tak se jeví v obměně nejvíce hmotné a zastřené, tak jak nám ji podávají překladatelé buď skutečně naivní, anebo stavící se naivními.

Tážeme se nyní, kdo že je oním mystickým, hrozným hadem, jehož proradnost přivedla k pádu Evu i Adama... A podle různého smyslu této alegorie upravíme rozdělení svého díla.

III.

Kdo je tím hadem?

V obecném, zjevném smyslu jsme snadno uhodli: je to duch zla, proměňivší se v plaza; je to věčný nepřítel či hebrejský *Satan*.¹

V prvním významu esoterickém je to astrální *světlo*, ono neúprosné fluidum ovládající pudy, všesvětový roznášec elementárního života, osudný působce narození i smrti, závoj *neviditelná*, za nímž se skrývají různé hierarchie *mocností*, jimž slouží zároveň jako závoj i jako nositel. Tato bytost hyperfyzická – sebe nevědomá a tedy nezodpovědná za své skutky, je právě tak vrchním vládcem čaroděje, jako oddaným sluhou pravého mága. – *To be or not to be...* Je třeba se za každou cenu stát jeho pánem, nechceme-li se stát hříčkou mocných proudů, jež v něm víří podle nezměnitelných zákonů.

V nejvyšším esoterickém smyslu zosobňuje *had* prvotní sobectví, tuto tajuplnou přitažlivost *sebe k sobě* samému, jež je vlastním principem všeho rozdělení: onu sílu, jež podněcující veškeré bytosti k odloučení od prvotní *jednoty* a svádějíc je k považování sebe samých za střed všeho okolí i k zalíbení se ve vlastním *já*, byla příčinou i pádu Adamova.

– Uvedený citát z Genesis nás vede k záhadě zla: v něm je třeba vidět popis *pádu* člověčenstva, jak hromadného, tak i individuálního, za nímž následuje – jako nevyhnutelný doplněk – veliká epopej *vykoupení*.

Odtud vychází trojné rozdělení našeho díla² na tři části:

1. *Chrám Satanův*. Tato první kniha bude zkoumáním zvláštních, význačných Satanových skutků: *Černá magie* s hnusnými praktikami, očarováním a kouzelným pácháním zla. Vytkneme tu pekelné prameny černokněžnictví. Nebudeme se bát vyhledat knížete věčných temnot v jeho jeskyni a uzíme na sabatu hnusného kozla, s ženskými prsy, kterého adepti těchto odporných hodů byli povinni „políbit pod ocasem, na znamení neomezené úcty a pokory“.

2. *Klíč k černé magii*. – Ve druhém dílu „Hada z Knihy stvoření“ podáme skrytý význam báje o Satanovi. – Studium astrálního světla jako hlavního činitele v temných dílech goétie nám dovolí vrátit se k obřadům a výjevům dříve uvedeným a rozebrat je v jejich příčinách

¹ Není to zde tím, co nazýváme „pozitivním smyslem“ symbolu, nýbrž naopak nešťastným pokusem překladu vrcholného. Pozitivním smyslem může být pouze skutečné faktum. – Např. Chrám Satanův nám dá příležitost probírat takové opojení v jeho nejhorších projevech, v celém šílenství jeho působení: takže naše první *sedmice* bude jakýmsi hromadným výkladem pozitivního smyslu emblému, jakož i chybného vrcholného významu, jaký mu připisuje příslušník profánního davu.

² Viz tabulku nazvanou Esoterický rozvrh díla. Je zbytečné zde znovu uvádět to, co jsme uveřejnili na počátku této knihy, pokud se týče počtu, souvislosti a rozdělení 27 kapitol na tři sedmice a Doslov.

i skutečných účincích podle nauk kabaly a hermetismu, tak dlouho skrývaných.

3. *Záhada zla*. – Třetí kniha bude filosofickou syntézou celého díla: v ní se dotkneme veliké záhady zla a pozvedneme, ovšem pouze do té míry, do jaké nám to naše svědomí a naše zasvěcení dovolují, obávaný i dobrodějný závoj, který očím „profanum vulgus“ zakrývá *veliká tajemství magie*. – Chceme zajít tak daleko, jako se dosud žádný adept neodvážil, až k oné krajní hranici, tak hrozné k překročení, kde emblematický chérub s plamenným mečem v pěsti ohrožuje oslepením odvážné pozorovatele slunce ze všech sluncí nejoslnivějšího.

Co je zlo? Stvořil je Bůh? Jaký je *původ* zla, nemá-li skutečného *principu*? Co je v pravém významu pád člověka v ráji? Čím byl veliký Adam před pádem? Co se z něho stává potom? V čem se ztotožňuje *tajemství stvoření s tajemstvím pádu a vtělení*?

V čem je *tajemství vykoupení* doplňkem obou předešlých? Kým je Vykupitel? Kristus bolestný? Kristus vítězný? Jak se kabalisticky vykládá patero hebrejských písmen יהוה שמיה, jména Ježíš? Jak je z esoterického hlediska rozřešena otázka sociální? Jakým způsobem se nedostupná Jednota *odhaluje* rozumovému světu *trojností* a *projevuje* se *čtverností* ve světě hmotném? Kam směřuje *vzestup*? Co je *nirvana*?

Budeme bez vytáček odpovídat na všechny tyto otázky, i na některé jiné a ukážeme, jaký výklad může dát křesťanským dogmatům filosof, zasvěcený do tajemství kabaly.

To je náš jediný úmysl, a abychom zakončili předmluvu této knihy, jež nechce zkazit mír a klid žádného svědomí, dovolíme si podat zde bez poznámky, co jsme napsali r. 1886 ke konci stránky, ve které jsme psali o Kristových dílech: „*Tohoto božského posláni se zde z opatrnosti nechceme dotýkat; neboť tam, kde počíná víra, by bylo vhodné, aby se vždy věda zastavila, chce-li se vyvarovat smutných nedorozumění...*“ *A vždy, kdykoli se během této krátké studie zmíníme o věcech náboženské víry, prohlašujeme jednou provždy, že nejsme naprosto směrdatnými ve věcech víry a že zde podáváme lidi i věci z výlučného stanoviska lidského rozumu, aniž bychom vůbec chtěli dogmatizovat.*¹

Stanislas de Guaita

¹ *Essais de Sciences maudites 1.*, Au Séuil du Mystère par St. de Guaita (Paris, Carré, 1886, in 8°) str. 13.–14. (Na prahu tajemství.) Druhé vydání, v trojnásobném rozmnožení textu, s obrazy. Paris, Carré, 1890. 8°. – Str. 38. – Česky vyšlo první vydání ve vydavatelství „Sfinx“, Kr. Vinohrady. 437. 1921.